

er ligeledes paa en Maade en Gjenganger fra 2den Behandling; der var der stillet et Forslag, som omfattede dette Forslag saavel som noget Mere. Dette Andet og Mere have Forslagsstillerne frafaldet; de have holdt sig til den Deel af Forslaget, hvorfor der ogsaa ganske vist laaber sig ansøve meest. Jeg skal med Hensyn til det her Foreslaaede, at fastsætte Straf for den, som ulovlig og forsættelig bryder et ikke til ham adresseret Brev, bemærke, at det at gjøre dette, ganske vist maa ansees for en i høj Grad utilbørlig Handling, der meget ofte kan have en fornærmelig Charakter, men jeg troer dog at burde fastholde ligeoverfor dette Forslag, at ikke enhver Handling, der kan siges at stride imod, hvad der er sømmeligt, og mod det Hensyn, man sthyder enhver Medborger, derfor egner sig til at optages i en borgerlig Strafreløv som et borgerligt strafbart Forhold. Jeg indrømmer, at det Forhold, hvorom her er Tale, staaer paa Grændsen af de utilbørlige og utillabelige Handlinger, som høre under det private Omraade, og af den Slags Brekrænkelser, som der kan være Anledning for det Offentlige til at tage sig af, naar den Private begjærer det, men det forekommer mig dog, at dette Forhold, alt vel overveiet, har mere af den første end af den sidste Handlings Charakter, og at man altsaa gjør rettest i at overlade det som hidtil til den Privates egen Afgjørelse. Jeg skal endelig tilføie den Bemærkning, som forøvrigt ikke vil være afgjørende, dersom man i det Hele mener, at overveieende Grunde tale for Forslaget under Nr. 25, at jeg ikke kan ansee det for heldigt ved en Sags 3die Behandling, især ved en Sag af det Omfang, som den her foreliggende, at indsthyde en Paragraph, der let kan medføre Forstyrrelse i Citationen af Paragrapherne.

Merkt: Jeg kan ikke Andet end være de Medlemmer taknemmelig, som med saa stor Sagskundskab have gennemgaaet Loven, fordi de ved de Endringsforslag, som de have stillet til Paragrapherne om Duel, have bibeholdt det, der var Hovedhensigten med mit Forslag ved sidste Behandling, nemlig: at Duel overhovedet, hvorledes Udsaldet end bliver, ansees for en strafbar Gjerning, om det end nu maa

siges, at selve Straffen ved de Endringer, der ere gjorte, bliver ligesom noget udbiffet. Jeg udtalte sidste Gang, at netop med Hensyn til Positionerne af selve Straffen kunde jeg være villig til at gaae ind paa saadanne Moderationer og Forandringer, som maatte findes at være i bedre Harmoni med Lovens øvrige Dele, og derfor har jeg i Virkeligheden heller ikke brifstet mig til at optræde paa nogen bestemt Maade mod de nu foreslaaede Endringer til mit Forslag, thi, hvis jeg havde turdet det, vilde jeg dog have tilladt mig at stille et Par Underendningsforslag dertil, navnlig med Hensyn til det sidste Punkt om Secundanter. Men naar jeg alligevel tillader mig at gjøre et Par Bemærkninger til disse Endringsforslag, saa er det, for som noget ikke ganske interessant at gjøre opmærksom paa, hvorledes en Nation, der ganske anderledes maatte antages at have optaget Duel i sin Retsberidsheds end vi, stiller sig til dette Spørgsmaal. Det er nemlig Belgierne. Dette Folk, der dog staaer i et nærmere nationalt Slægtskab med de ridderlige Franskmænd, end nogen anden Nation i Europa, har for ikke længere siden end omtrent en Snees Aar, nemlig den 8de Januar 1841, givet en Lov om Dueller, der i en ganske anderledes Grad er streng, end de Forslag, som jeg sit vedtaget sidst. Denne Lov af 8de Januar 1841 bestemmer nemlig først, at det, alene at udsordre til Duel, skal straffes med Fængsel fra 1—3 Maanedes og derhos en Bøde paa 100—500 Francs. Den samme Straf idømmes den, der offentlig udfstriger en Anden for eller fernærmer en Anden for at have afflaaet en Duel. Endvidere bliver den, der hjælper til Duel straffet med 1 Maanedes til 1 Aars Fængsel og en Bøde fra 100—1,000 Francs, og endelig bliver den, som deeltager i Duel, selv om han blot er mødt paa Pladsen og der ingen Skade er steet, straffet med 2—18 Maanedes Fængsel og en Bøde fra 200 til 1,500 Francs, og selv den, der har staaet overfor en Modstander i en Duel, uden selv at have benyttet sit Vaaben, bliver ogsaa straffet. — Er der steet større Legemsbeskadigelse, kan Straffen gaae indtil 5 Aars Fængsel. Det vil jo deraf sees, at den belgiske Lov er ganske anderledes streng, end